
de
Gouden
Kandelaar

UIT ADAM ... IN CHRISTUS

Deel 1

J.C. Metcalfe

aflevering 141

UIT ADAM ... IN CHRISTUS

Deel 1

J.C. Metcalfe

DE ZIEKTE VAN DE ZONDE

“Van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf” (Jes. 1:6). De bijbel is vol beelden. Zonde bijvoorbeeld wordt vaak met ziekte vergeleken, iets waarmee wij allemaal vertrouwd zijn. In de evangeliën zien wij de Here Jezus zelf vele malen de ziekte van het lichaam genezen en de dood terugwijzen. Hieruit mogen wij weten dat Hij nu, na Zijn dood aan het kruis, ter wille van ons leeft om die geestelijke ziekten te genezen die leiden tot de uiteindelijke geestelijke dood, voor eeuwig afgesneden van Gods tegenwoordigheid.

Toen Johannes de Doper in de gevangenis was en er twijfel rees of Jezus, van wie hij getuigd had, inderdaad de Heiland van de wereld was, kreeg hij de volgende boodschap: “Blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie. En zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt” (Mat. 11:5,6). De mens zonder Christus lijdt aan al deze ziekten. Zullen wij ze daarom eens één voor één bekijken?

De blinden

Paulus schreef als volgt: “Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen die verloren gaan, ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is” (2 Cor. 4:3,4). Ook beschrijft hij mensen zonder Christus als zij die wandelen “in de ijdelheid van hun denken, verduisterd in hun verstand, vervreemd van het leven Gods, om de onwetendheid die in hen heerst, om de verharding (blindheid) van hun hart” (Ef. 4:18).

Twee gevolgen van blindheid komen in het Nieuwe Testament naar voren. De mens die geestelijk blind is, wordt door haat beheerst. Velen zijn er in deze tijd die haat en wantrouwen onder de mensen prediken. Waar u zulk onderwijs hoort en daden ziet die uit haat geboren worden, kunt u er zeker van zijn dat u met iets in aanraking bent, wat niet van God is. Dit zegt de bijbel er van: “Maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis en hij weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind” (1 Joh. 2:11).

Een tweede kenmerk van een blinde is, dat hij niet weet waar hij heengaat.

Hij is van anderen afhankelijk die hem kunnen brengen waarheen zij willen en elke nieuwe leraar voert hem een andere kant op. Niets is er duidelijk voor hem. God, Christus en de Heilige Geest zijn voor hem vage, nietszeggende namen. Hij heeft geen vastomlijnd doel in zijn leven. Hemel en hel betekenen niets voor hem. “Wie in de duisternis wandelt weet niet waar hij heengaat” (Joh. 12:35).

Er is maar één Persoon die blindheid kan genezen, de Here Jezus Christus. Zullen we eens zien of wij iets kunnen leren van de wijze waarop Hij de gevallen van lichamelijke blindheid genas?

Johannes 9 geeft ons wel een heel mooi beeld van genezing van een blinde. Jezus legde klei op de ogen van deze man en stuurde hem naar het badwater Siloam om zich te gaan wassen. Hij legt de klei van onze eigen aardse zwakheid op onze ogen en zendt ons dan weg om onze zonden te wassen in het bloed van Golgotha dat voor zondaars gestort werd. Toen hij zich had gewassen werd de man ziende, en als een mens zich werpt in de “bron die ontsloten is ... ter ontzondiging en reiniging” (Zach. 13:1), zal hij ook ziende worden, en in staat zijn om met de woorden van een Engels lied te zeggen:

Ik ken een bron waar zonden worden weggewassen,
Een plaats waar de nacht verandert in dag,
Waar lasten worden weggenomen, blinde ogen ziende worden.
Daar is een wonderwerkende kracht in het bloed van Golgotha.

De man uit ons verhaal kon nauwelijks uitleggen hoe Christus hem had genezen, maar er was kracht in zijn getuigenis: “Eén ding weet ik, dat ik die blind was nu zien kan” (Joh. 9:25). Toen hij opkeek in de ogen van Jezus, zag hij in Hem alles wat hij nodig had. “Hij zeide: Ik geloof Here, en hij wierp zich voor Hem neer” (Joh. 9:38).

Markus 8:22-25 vertelt ons de genezing van een blinde man in twee fasen. Deze keer legde Jezus Zijn handen op de ogen van de man en op Zijn eerste vraag zegt de man: “Ik zie de mensen, want ik zie hen als bomen wandelen.” Na de tweede aanraking “zag hij duidelijk”.

Vaak is dit ook zo in het geestelijk leven. De volle doorbraak komt niet altijd ineens, we moeten dicht bij Hem blijven, zodat Hij het werk dat Hij begonnen is, ook kan voltooien. Met dit in gedachten is het gebed van Paulus voor de christenen te Efeze heel treffend: “Opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen uws harten, zodat gij weet welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen en hoe

overweldigend groot zijn kracht is aan ons die geloven ...” (Ef. 1:17-19). Wat zijn er weinig christenen die deze dingen zuiver zien, en diegenen onder ons die geroepen zijn om anderen te onderwijzen, moeten meer en meer bidden en werken aan de genezing van de verblinde geestelijke ogen van hen die aan hen zijn toevertrouwd.

Lucas 18:35-43 geeft weer een ander beeld van de genezing van blindheid. Tegen alle berispingen van de omstanders in, is deze man niet tegen te houden, voor zijn blindheid onder de aandacht van Jezus zelf is gebracht. Het gevolg van de genezing was opvallend. “En terstond werd hij ziende en volgde Hem, God lovende. En al het volk zag het en gaf God lof” (Luk. 18:43).

De blinde die het gezicht weer heeft ontvangen, wil geen mensen volgen maar Jezus, en zijn leven zal aan allen die het zien reden geven om God eer te geven.

Matthéüs 12:22 geeft nog een andere korte, maar betekenisvolle geschiedenis van de genezing van blindheid. “Toen bracht men een bezetene tot Hem die blind en stom was. En Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag”. Hier was de oorzaak van de blindheid de aanwezigheid van een boze geest.

Heidendom en valse godsdienst hebben hun boze geesten die verblinden, en het gevolg is dan tevens stomheid. Zulke bezetenen hebben geen kracht en geen reden om God te loven. Ze zijn blind voor de schoonheid van Jezus en hun woorden zijn een zinloos gehaspel van geluiden die geen heerlijkheid voor God voortbrengen.

Er zijn twee soorten van blindheid die ongeneeslijk zijn. Het blinde vertrouwen op een godsdienst van uiterlijk vertoon en het verachten van de Here Jezus Christus.

“Sommigen uit de Farizeeën ... zeiden tot Hem: Zijn wij soms ook blind? Jezus zei tot hen: Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien, daarom blijft uw zonde” (Joh. 9:40,41).

Dan is er de blindheid van de zelfvoldaanheid die zeker net zo gevaarlijk is. “Omdat gij zegt ... ik heb aan niets gebrek, en gij weet niet dat gij zijt ... blind ...” (Op. 3:17). In zo’n leven kan de Here Jezus niet binnenkomen. Zo iemand is buitengesloten door zijn trots en Hij kan niet redden.

Dan is er ook nog een blindheid die vooral voorkomt bij christenen van wie de ogen geopend zijn voor hun Heiland, maar die niet verder zijn gegaan. Hun karakters zijn niet ontwikkeld, zij zochten niet naar deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde. Zij doen niet mee aan de hemelse wedloop, maar zitten altijd bij de schare. Ze gaan eerder naar anderen dan dat ze de Here zoeken.

De bijbel vertelt ons het volgende over die christenen: “Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden” (2 Pet. 1:9 St. vert.). Omdat zij het gezicht op hun Heiland verliezen en Hem niet van nabij volgen, kunnen zij de wonderen van Zijn genade niet zien en hebben de blijde eenvoudige zekerheid van vergeving en reiniging verloren.

Zullen wij dan nu dit deel afsluiten met een bijbelwoord, dat als een vraag door de Here Jezus werd gesteld: “Kan de blinde de blinde leiden, zullen zij niet beiden in de gracht vallen?” Niemand kan een ander de dingen van God onderwijzen voordat zijn eigen ogen geopend zijn. Hij moet eerst hetzelfde getuigenis hebben als de apostel Paulus: “Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus” (2 Cor. 4:6). Dit wonder dat door God gewerkt wordt, maakt een mens tot christen. Met minder komen we er niet. Tenzij een mens het gezichtsvermogen ontvangt is hij in duisternis verloren en moet hij het niet wagen om anderen te onderwijzen.

De lammen

Als volgende op onze lijst hebben we de lamme man. Wij vinden in Leviticus 21:18 dat geen verlamde man kon dienen als priester en in Deuteronomium 15:21 dat kreupel dieren nooit als offerande aangeboden mochten worden. In een ander oudtestamentisch boek hebben we de mooie geschiedenis van David, die niet alleen Jonathans kreupel zoon Mefiboseth spaarde, maar hem ook een plaats onder zijn eigen zonen gaf. Eén ding kon David niet doen voor Mefiboseth. Zijn kreupelheid genezen.

Wat is kreupelheid? Niet in staat zijn om goed te wandelen! God zoekt naar zulke mensen met wie Hij gemeenschap kan hebben, diegenen die met Hem kunnen wandelen. Door de zonde is de mens kreupel en kan niet wandelen zoals God bedoelt. Hij moet genezen worden. Er is er maar Eén die de kreupel kan laten wandelen – de Here Jezus Christus. Er zijn in ons Nieuwe Testament voorbeelden gegeven van Zijn macht om lichamelijke kreupelheid te genezen als beloften van Zijn macht om af te rekenen met geestelijke onmacht tot wandelen.

In Mattheüs 15:30,31 vinden wij: “En vele scharen kwamen bij Hem, die lammen ... bij zich hadden, ... en zij legden die aan Zijn voeten neer. En Hij genas hen zodat de schare zich verwonderde ... En zij verheerlijkten de God van Israël”. Ook in Mattheüs 21:12-14 zien wij hoe de Here Jezus dat wat niet Zijn Vader verheerlijkt de tempel uitdrijft en het onmiddellijke gevolg was dat

blinden en lammen tot Hem kwamen in de tempel, en Hij genas hen.

In Handelingen 3:1-11 staat hoe in naam van de gekruisigde en verrezen Heiland, een lamme man genezen werd op de trappen van de tempel. De apostelen konden de man geen zilver en goud geven, maar waren in staat om in Zijn naam iets veel kostbaarders te geven – het vermogen om weer te wandelen, vrij van zijn ziekte.

Het evangelie geeft de mens nooit materiële voorspoed, maar het brengt ons een Heiland die verlamming kan genezen. Telkens weer wordt het woord “wandelen” in het Nieuwe Testament gebruikt. “Wandelen in liefde” (Ef. 5:15). “Wandelt als kinderen des lichts” (Ef. 5:8). “Wandelt ... als wijzen” (Ef. 5:15).

Als u en ik eerlijk zijn, moeten we bekennen: ik kan zo niet wandelen. Ik ben verlamd en ik moet genezen worden. Hiervoor stierf de Here Jezus aan het kruis, opdat wij genezen zouden worden.

De melaatsen

Nu komen we bij de melaatsen. Ondanks de groei van de medische kennis zijn er nog steeds soorten van melaatsheid, die wel tot staan gebracht kunnen worden, maar niet genezen. Door heel de bijbel heen is melaatsheid een beeld van de zonde. Zulke gedeelten als Leviticus 13:44; 2 Koningen 7:13 enzovoort, tonen ons de melaatse als één die van de gemeenschap van Gods volk uitgesloten was; iemand die gedwongen was alleen te wonen en “onrein” te roepen als er gevaar was dat anderen met hem in contact kwamen.

In het Oude Testament is een zeer wonderlijke geschiedenis van de genezing van de melaatse Naäman (2 Kon. 5:1-14). Evenals aan de blinde man in Johannes 9, wordt hem verteld zich te gaan wassen in de rivier de Jordaan, die zo dikwijls gebruikt wordt als een beeld van de dood. Aanvankelijk wordt hij boos en zegt dat de rivieren van zijn eigen land veel groter en breder zijn dan deze rivier de Jordaan. Tenslotte overreden zijn dienstknechten hem om de woorden van de profeet te gehoorzamen en “zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein.”

Het bloed van Christus, zoals in het Nieuwe Testament staat, “zal uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen” (Hebr. 9:14). De melaatsheid van de zonde die ons leven ontsiert met de lelijke kenmerken van onze ongehoorzaamheid aan God en ons aanhoudend falen om te leven zoals ons geweten het ons duidelijk laat zien, kan alleen gereinigd worden door onze gewillige aanvaarding van de dood van Christus aan het kruis voor ons. Er zijn velen die eerst boos worden, zoals Naäman, als men hun vertelt dat zij zelf niets kunnen doen wat hun melaatsheid kan genezen, maar dat alleen het reinigende bloed van Jezus dit kan doen. Als iemand zich echter wil wassen, zal hij rein worden.

Ik wil over twee voorvallen uit het Nieuwe Testament schrijven waar de Here Jezus de ziekte van melaatsheid genas. Het eerste vinden we in Matthéüs 8:2-4, en het tweede in Lukas 17:12-19. In beide eenvoudige verhalen waren de aanraking van de Here Jezus, en Zijn Woord, de middelen waardoor genezing ontstond en de Here deed twee dingen. De ziekte werd genezen en daarom werden de mannen naar de priester gestuurd om officieel rein verklaard te worden.

Zijn aanraking heeft nog steeds dezelfde kracht, en Zijn Woord geneest nog steeds. Ook bij ons doet de Here Jezus twee dingen als Hij onze melaatsheid wegdoet. Hij geneest inderdaad en het schuldig geweten vindt vrede door Zijn aanraking. Dan opent Hij ook de weg voor ons om in de tegenwoordigheid van God te komen als mensen die niet langer buiten de gemeenschap van Zijn volk leven, maar “nabij gebracht” zijn doordat Hij Zijn bloed voor ons heeft gestort. Het geldt ook voor vandaag nog, net als toen Hij op aarde was – melaatsen worden gereinigd.

De doven

De doven zijn de volgenden van wie ons wordt verteld dat de aanraking van de Here Jezus hen genas. Horen en gehoorzamen vinden we in de bijbel dikwijls samen genoemd, en ook doofheid en ongehoorzaamheid. Paulus bijvoorbeeld citeert in het laatste hoofdstuk van het boek Handelingen uit het Oude Testament de veroordeling van het volk Israël. Telkens weer heeft hij het evangelie aan hen gepredikt (we moeten er altijd aan denken dat het evangelie onmiddellijke gehoorzaamheid van de toehoorders eist), maar zij wilden niet luisteren. “Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!” (Hand. 28:28).

Gevallen van de genezing van doven vinden we in Marcus 7:31-37 en 9:14-29. In beide gevallen gaat de doofheid gepaard met het niet kunnen spreken. Het is alleen mogelijk om van onze zaligheid te spreken als onze doofheid en natuurlijke neiging tot ongehoorzaamheid genezen is. De Here Jezus is de enige die dit wonder in ons doen kan.

In het eerste geval kwam de genezing door het simpele woord – “wordt geopend”, en veroorzaakte grote verbazing onder hen die het gezien hadden, en zij zeiden: “Hij heeft alles wèl gemaakt, ook de doven doet Hij horen, en de stommen spreken” (Marc. 7:37).

In het tweede geval werd het onvermogen om te horen en te spreken veroorzaakt door de aanwezigheid van een boze geest. Satan was de eerste die in opstand kwam, en heeft de mensen in dezelfde houding van ongehoorzaamheid gebracht. Zodat wij nu zien dat “de gezindheid van het vlees vijandschap tegen God is” (Rom. 8:7). Mensen kunnen de stem van God niet horen omdat ze niet willen horen, en deze doofheid door ongehoorzaamheid kan alleen genezen

worden als de stem van de Zoon van God, die reeds over de duivel heeft getriomfeerd, dit gebod van liefde tot ons spreekt: “Wordt geopend”.

De doden

Het laatste en grootste wonder dat als teken van Christus gegeven werd is: “doden worden opgewekt”. Hier worden wij geconfronteerd met een macht die ver buiten het vermogen van de mens ligt. Het is bekend dat de medische wetenschap al heel veel bereikt heeft in die gevallen die wij al hebben besproken, maar hier gaan we ver buiten het bereik van elke menselijke geneesheer.

God alleen kan leven geven, en drie keer zien wij in het Nieuwe Testament de Here Jezus, die God is, die goddelijke kracht gebruiken om doden op te wekken. De opwekking van het dochtertje van Jairus komt in elk van de eerste drie evangeliën voor, die van de zoon van de weduwe van Naïm alleen in Lukas 7:11-17, en die van Lazarus in Johannes 11.

Deze Heiland, die zulke wonderen deed door de kracht van God, stierf zelf aan het kruis, en de derde dag wekte God Hem van de dood op, opdat Hij daarvoor leven zou kunnen geven – eeuwig leven – aan hen die “dood waren in zonden en overtredingen” (Ef. 2:11). Christen zijn betekent dat in ons leven al deze wonderen in één machtige daad van verlossing werden verricht. Als een mens aan de voet van het kruis komt en nederig zijn zonden belijdt en zijn vertrouwen in de Here Jezus stelt, dan strekt op dat ogenblik de opgestane Heiland Zijn machtige hand uit, neemt de bedekking van zijn ogen weg, geneest zijn lamheid, geneest en reinigt zijn melaatsheid, opent zijn oren om te horen en te gehoorzamen en schenkt hem bovendien eeuwig leven! (Joh. 3:16).

Het christelijk evangelie is meer dan een aantal denkbeelden en leringen die aanvaard en geloofd moeten worden. Het is ook veel meer dan een oproep om je best te doen en een beter leven te leven. Het openbaart ons onze grote nood; dat we zo verziekt zijn door de zonde dat we vanuit onszelf niets kunnen doen. Het spreekt van de onmetelijke liefde van God, die in Zijn medelijden met ons in onze hulpeloosheid, Zijn enige Zoon gaf om onze Heiland te zijn. Het roept ons op om tot Hem te komen om bij Hem genezing en leven te zoeken.

Dit leven wordt geschonken door de nieuwe geboorte – een geboorte van boven, dat moeten we niet vergeten – “tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:3). Een heiden zijn is een vreselijke zaak, maar een lid van een christelijke kerk zijn, en toch “dood in zonde”, omdat er nog geen nieuwe geboorte heeft plaats gehad, is veel erger.

Deze nieuwe geboorte moet het oogmerk zijn van iedere prediker of leraar, omdat niets anders God kan behagen; en dat kan alleen door de heerlijkheid van de Here Jezus te verkondigen. Heeft Hij niet gezegd: “Als Ik van de aarde

verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken”? (Joh. 12:32). De christelijke predikers behoren naast Paulus te gaan staan en te zeggen: “Wij prediken een gekruisigde Christus ... de kracht Gods en de wijsheid Gods” (1 Cor. 1:23,24).

DE DAGERAAD VAN EEN NIEUW LEVEN

“Wie de Zoon heeft, heeft het leven ...” (1 Joh. 5:12).

In hoofdstuk een hebben we gezien dat de enige wijze waarop iemand de gave van het nieuwe leven van God kan ontvangen, door wedergeboorte is. Dan komt meteen de vraag bij ons op, zoals bij Nicodemus: “Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?” (Joh. 3:4). Het antwoord is natuurlijk, door te vertrouwen in een gekruisigde Heiland, en dit antwoord zou ik graag nader willen verklaren in dit tweede hoofdstuk.

In Zijn onderricht over de nieuwe geboorte gebruikt de Here Jezus Christus een oudtestamentische geschiedenis als illustratie.

U vindt deze geschiedenis in Numeri 21:5-9. De kinderen Israëls hadden zich schuldig gemaakt aan gemopper tegen God en daarom zond de Here vuri-ge slangen onder het volk; die beten het volk, zodat er velen van Israël stierven.

Mozes bad tot God dat het volk toch gespaard mocht blijven, en als antwoord op zijn gebeden kreeg hij de opdracht een koperen slang te maken en die op een staak te plaatsen.

“En wie, wanneer een slang hem gebeten had, op de koperen slang de blik richtte, bleef in leven.” God gaf zelf de genezende kracht aan de koperen slang, en door de aderen van allen die de enige voorwaarde gehoorzaamden, en in geloof opzagen naar de slang, stroomde nieuw leven. Toen Nicodemus aan Jezus vroeg de nieuwe geboorte uit te leggen, was Zijn enig antwoord: “En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe” (Joh. 3:14,15).

Vele jaren geleden zag ik eens een oude prent die de betekenis van de wedergeboorte probeerde te illustreren.

In het midden staat een paal getekend, waar de koperen slang aan bevestigd is. Het kruis is het centrum voor al Gods handelen met ons en dat kan door niets vervangen worden. Aan één kant staat Mozes getekend met een stok in de hand, waarmee hij naar de slang wijst. Hij doet het enige wat een prediker ooit kan doen: hij wijst de mensen op Jezus. Hij zegt wat Johannes de Doper zei, toen die Jezus tot zich zag komen: “Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt” (Joh. 1:29). Je hoort hem als het ware uitroepen: Zie en leef!

Aan de voet van die staak is een man getekend in een gebedshouding. Hij

knielt zeer zeker op de juiste plaats en hij hoort ook zeker bij degenen die naar de roepstem van Mozes geluisterd hebben en het lijkt of hij zijn behoud gevonden heeft! Maar wie het tafereel aandachtiger beziet, kan zien dat dit niet het geval is. De man kijkt helemaal niet naar de slang. Zijn ogen zijn gericht op Mozes' gezicht en daarom is hij nog steeds in ernstig gevaar, zo niet op de rand van de dood.

Velen maken deze fout. Sommigen denken dat ze, als ze lid zijn van een kerk of grootgebracht in een christelijk gezin, om die reden een christen zijn. Ze zijn dichtbij het kruis geweest, ze hebben misschien geluisterd naar een rechte verkondiging van het evangelie, maar als ze hierop steunen voor hun behoudenis, zijn ze nog steeds dood in zonden.

Sommigen stellen hun vertrouwen op een mens. Ze zeggen dat hij een goed mens is en ze geloven zijn onderricht, en misschien kunnen ze wel vele dingen die hij gezegd heeft citeren. Maar door u aan mensen te hechten en ze na te volgen, komt u nooit in het koninkrijk van God.

U moet alleen op Jezus zien of... omkomen. Er kwam eens een meisje bij me na een prediking en ze zei tegen me: "Ik heb een goede moeder." "Dat is waar", antwoordde ik, "ik ken je moeder." "Mijn moeder heeft me het evangelie onderwezen", vervolgde ze, en ik begreep al heel gauw dat ze vertrouwde op de goedheid van haar moeder.

Voor ze het leven kon binnengaan, was het nodig dat zij niet op haar moeder zag, maar in het aangezicht van de Here Jezus keek, op wie haar moeder haar wilde wijzen. Er is nooit een kerk geweest en nooit een man of een vrouw die een ander in aanraking kon brengen met God. Alles wat een kerk, een prediker of een bekende of vriend voor ons kan doen, is met Mozes te zeggen: "Zie en leef", want er is leven door een blik op de Gekruisigde.

Rechts op de prent kun je een man zien liggen in diepe slaap en vlak bij hem een slang, klaar om te bijten. Iemand die slaapt is zich niet bewust van wat er zich om hem heen afspeelt. Ik vraag me af hoe vaak mensen in hun slaap bestolen zijn door dieven. Als iemand naar het ziekenhuis moet voor een operatie, wordt hij in slaap gemaakt en voelt hij niet de scherpte van het mes van de chirurg. Ook is hij zich niet bewust van wat er zich om hem heen afspeelt. Er zijn vele "verdovende middelen" die de mensen in slaap sussen, zodat ze zich niet bewust zijn van de realiteit van geestelijke dingen.

Sommige kerkleden zijn met zichzelf ingenomen, maar slapen voor de feiten van hemel en hel. Veel mensen in de wereld worden in slaap gesust door materiële welvaart en voorspoed en zien niet dat de dag van het oordeel moet komen en dat de zonde hen voor eeuwig in de buitenste duisternis zal brengen. Zulk slapen is gevaarlijk! Stel dat u door een dorpje liep en iemands huis in

brand zag staan en u wist dat hij met zijn gezin daarbinnen lag te slapen, wat zou u doen? Zou u niet alles doen wat in uw vermogen lag om hem wakker te maken?

De apostel Paulus schrijft zeer ernstige woorden aan hen die denken dat ze een christen kunnen zijn, en toch in zonde leven. “Waakt op tot gerechtigheid” (Eng. vert.), zo roept hij uit, “en zondigt niet langer, want sommigen hebben geen besef van God. Tot uw beschaming moet ik dit zeggen” (1 Cor. 15:34). En op een andere plaats zegt hij: “Ontwaakt, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten” (Ef. 5:14). Ook aan de Romeinen schrijft hij: “Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor u de ure is om uit de slaap te ontwaken ... De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij” (Rom. 13:11,12). Het werk van verlossing is dringend. Niemand van ons kan zich veroorloven om zich door zelfvoldaanheid in slaap te sussen, en wij christenen moeten te allen tijde bereid zijn hen die slapen te hulp te schieten, omdat ze gevaar lopen de weg te missen. Die man op dat prentje is zó dicht bij de weg van genezing ten leven, en toch is hij zich niet bewust van zijn gevaar, of van Gods barmhartigheid. De mensen moeten wakker worden gemaakt voor de geestelijke werkelijkheden.

Maar er staat nog meer op dat prentje afgebeeld. Een eindje verder weg zie je twee mannen staan. Eén van hen is blijkbaar erg ziek en de ander houdt hem overeind. Ze zien er allebei erg beroerd uit en geen van beiden kijkt in de richting van de koperen slang.

Wat heb ik vaak mensen ontmoet die graag anderen willen helpen en alles wel voor ze willen doen, behalve ze op Christus te wijzen. Wat kunnen we doen voor iemand die met de zonde overhoop ligt? Sommigen zeggen: “Laten we hem een goede opvoeding geven!” Maar opvoeding is *niet* de sleutel tot leven en geluk.

Een groot Engels staatsman heeft eens zeer terecht opgemerkt: “Als je mensen opvoeding en onderricht geeft zonder Christus, maak je alleen maar knappe duivels van hen.” Opvoeding en scholing kunnen nu eenmaal geen kennis van God geven. Anderen zeggen: “Je moet hem meer geld en betere levensomstandigheden geven.” De wereld van vandaag denkt dat ze alles kan bereiken met materiële dingen. De bijbel zegt ons dat geldzucht de wortel van alle kwaad is (1 Tim. 6:10).

Dat we de mensen aan materiële voorspoed helpen zonder ze op Christus te wijzen, kon er wel eens op neerkomen dat we ze rechtstreeks, na een ongelukkig leven, de hel inleiden.

Anderen zeggen weer: “Laten we hem vermaak en ontspanning geven. Het leven is zo hard, we zullen proberen hem wat af te leiden van zijn moeilijkheden.”

Een bekende Engelse minister heeft eens een boekje geschreven, getiteld: *“The Devil’s Mission of Amusement”*. Zelfs de kerken lenen vandaag de amusements van de wereld om zo te proberen de gemeente bij elkaar te houden. Ze lijken op die twee mannen op dat prentje. Ze hebben de enige oplossing voor de nood van de mens vlakbij, maar ze verwerpen die. Zodra iemand de gave van het nieuwe leven ontvangt door zijn gekruisigde Heiland, komen de materiële dingen van het leven op hun juiste plaats. U weet toch wel wat de Here Jezus heeft gezegd: “Zoekt eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en dit alles zal u bovendien geschonken worden”? (Mat. 6:33).

Terug naar onze prent. Uiterst rechts van de paal met de koperen slang staat een man met een knots in de hand. Overal om hem heen zijn slangen. Zodra hij er een doodgeslagen heeft, komt er meteen een ander voor in de plaats. Ondanks al zijn pogingen, ernst en kracht, is wat hij doet gedoemd te mislukken. Maar als hij zijn knots weg zou gooien, en in geloof zou opzien naar de koperen slang, zou hij veilig en vrij zijn.

Er zijn velen die beseffen dat hun leven niet is wat het zou moeten zijn en altijd maar proberen het te veranderen, zonder dat ze ooit in staat zijn om hun zonden te overwinnen. We moeten nooit vergeten dat Hij “niet om werken van de gerechtigheid, die wij gedaan zouden hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered heeft door het bad van de wedergeboorte en van de vernieuwing door de Heilige Geest” (Titus 3:5).

Niemand wordt gered door zijn eigen inspanning. Maar zodra hij zijn blik heeft gericht op de gekruisigde Heiland, en van Hem de gave van het eeuwige leven heeft ontvangen, zullen de vruchten van dat leven gezien worden in goede werken. Gerechtigheid en een goed leven ontspringen uit het nieuwe leven in Christus, zoals appels de enige vruchten zijn die aan een appelboom zullen groeien.

Links van de paal, naast Mozes, staat een man, wiens gezicht straalt van vrede en vreugde. Het geheim van zijn vrede is gemakkelijk te ontdekken als je naar zijn ogen kijkt. Ze zijn vast gericht op de koperen slang. Hij hoeft niet bang te zijn voor de vurige slangen, omdat hij heeft gelooft in Gods gave voor hem, die ze van hun kracht berooft.

Laten we twee dingen heel duidelijk stellen:

U *moet* wederom geboren zijn.

U kunt alleen maar wederom geboren worden door geloof in een gekruisigde en opgestane Heiland.

Leest u maar wat de Here Jezus Christus hiervan heeft gezegd: “Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft,

opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem behouden worde. Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God. Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen de duisternis liever gehad hebben dan het licht, want hun werken waren boos” (Joh. 3:16-19).

Laat me tenslotte proberen een illustratie te geven van wat “geloven” betekent. Het betekent niet dat je een feit als waar aanvaardt met je verstand. Het betekent vertrouwen. Eens, tijdens de eerste wereldoorlog, moest ik op zee van een schip overstappen op een ander. De zee was onstuimig, en de commandant van de boot waar ik op was, zei: “Ik durf de boot niet langs de andere te leggen, maar ik moet zien dat ik iets anders vind om je aan boord te krijgen. Ik zal je zeggen wat we gaan doen. Ik zal ze beduiden dat ze de railing weghalen op de plaats waar normaal het gangboord bevestigd wordt, en wij zullen hetzelfde doen. Dan zal ik zo dicht mogelijk bij het andere schip zien te komen, en dan moet jij overspringen.”

“Maar”, vroeg ik hem, “hoe weet ik wanneer ik moet springen?” “Als je mij vertrouwt”, zei hij, “zal ik het je zeggen. Jij gaat op de open plek staan waar de railing verwijderd is, en ik sta daar waar de railing weer begint. Op het juiste moment roep ik: Spring! Aarzel niet, maar spring meteen en je zult veilig zijn.”

Ik deed zoals mij gezegd was, maar toen de twee schepen dicht bij elkaar kwamen, was ik bang. Als ik de sprong zou missen, zou ik naar alle waarschijnlijkheid verdrinken. Gelukkig hoefde ik niet lang te wachten. De schepen kwamen al dicht bij elkaar en plotseling hoorde ik roepen: “Spring!” En ik sprong recht op de andere boot af. Het volgende moment zat ik op handen en knieën op het andere dek. *Ik had mijn vertrouwen op iemand anders gevestigd en was gered.*

Herinnert u zich het verhaal in Mattheüs 14:22-33? De discipelen staken in een bootje de zee over, en Jezus kwam tot hen, wandelend op het water. Toen Petrus beseftte wie het was, riep hij uit: “Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen!” Ik heb me vaak afgevraagd of Petrus werkelijk dat antwoord van de Here Jezus verwacht had: “Kom!” Omdat Petrus zijn blik op de Here Jezus gericht had, was hij in staat met Hem op het water te wandelen, en de Here werd daardoor verheerlijkt.

De Here Jezus stierf voor u, en leeft nu tot in eeuwigheid. Zijn boodschap voor u is: U kunt niet leven en u durft niet te sterven zonder Mij. Ik wil niet alleen uw vroegere zonden vergeven, maar u hier en nu het eeuwige leven schen-

ken, en u zult een nieuw christenleven leven door Mijn kracht. Wilt u tot Mij komen? Wilt u Mij uw vertrouwen schenken? “Ik, Ik ben de Here, en buiten Mij is er geen verlosser” (Jes.43:11).

“Er is geen God behalve Ik, een rechtvaardige, verlossende God is er buiten Mij niet. Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden van de aarde, want Ik ben God en niemand meer” (Jes. 45:21,22).

DEELGENOTEN VAN DE GODDELIJKE NATUUR

“Deelgenoten van de Goddelijke natuur” (2 Pet. 1:4).

De bijbel is vol wijsheid over het gewone leven. Ergens vinden we de vraag: “Kan een luipaard zijn vlekken veranderen?” Dit plaatst ons voor één van de feiten uit het leven, die u en ik als vanzelfsprekend aanvaardden.

Waarom gedraagt een luipaard zich als luipaard? Eenvoudig omdat het als luipaard geboren werd en de natuur van een luipaard heeft. Het is toch logisch om van ieder schepsel te verwachten dat het zich gedraagt naar de natuur waarmee het geboren is? Een vogel vliegt, een vis leeft in het water en een aap klimt in de bomen, omdat het eenvoudig hun natuur is zo te doen. En precies zo zondigen de mensen, omdat ze met een zondige natuur geboren zijn. David belijdt in de Psalmen iets waarvan elk oprecht mens weet dat het van hemzelf waar is: “Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen” (Ps. 51:7). Als een mens opnieuw geboren wordt, ontvangt hij een nieuwe natuur. Petrus vertelt ons dat hij deel krijgt aan de goddelijke natuur (2 Pet. 1:4).

Paulus zegt: “Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan, zie het nieuwe is gekomen” (2 Cor. 5:17). Is het dan niet juist om een nieuw leven te verwachten van iemand die een kind van God geworden is?

Bisschop Ryle schreef het volgende in een artikel over de nieuwe geboorte: “U hebt gezien wat wedergeboorte is en waarom het voor de zaligheid nodig is.”

De volgende stap is dan om te onderzoeken wat de tekenen en bewijzen zijn waaraan een mens kan weten of hij wedergeboren is, of zijn hart door de Heilige Geest veranderd is of dat die verandering nog moet plaats vinden. Deze tekenen en bewijzen nu, zijn ons duidelijk in de Schrift gegeven. Op dit punt heeft God ons niet in onwetendheid gelaten. Hij voorzag het dat sommigen zichzelf zouden kwellen met twijfels en vragen en het maar niet konden geloven dat het goed was met hun ziel. Hij voorzag hoe anderen het als vanzelfsprekend zouden aannemen dat zij wederom geboren waren, terwijl ze daar helemaal geen grond voor hadden. Daarom heeft Hij ons in Zijn genade in de eerste brief van Johannes een toets en een graadmeter gegeven voor onze geestelijke

toestand. Tot ons onderricht heeft Hij daar geschreven wat de wedergeboren mens is en wat hij doet, zijn wandel, zijn gewoonten, zijn manier van leven, zijn geloof en wat hij ervaart.

De zes kenmerken van het uit God geboren zijn, worden daar duidelijk beschreven. Bepaalde positieve dingen worden beschreven, als behorend tot het karakter van de wedergeboren mens. En meer dan eens staat er dat wie dit of dat kenmerk niet heeft, die is “niet uit God”. Tot zover bisschop Ryle.

De zes kenmerken van dit nieuwe leven zijn:

1. “Een ieder die uit God geboren is, doet geen zonde”. “Die uit God geboren is, zondigt niet”. (1 Joh. 3:9; 5:18).

2. “Een ieder die gelooft, dat Jezus is de Christus, is uit God geboren” (1 Joh. 5:1).

3. “Een ieder die de rechtvaardigheid doet, is uit Hem geboren” (1 Joh. 2:29).

4. “Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben” (1 Joh. 3:14). “Een ieder die liefheeft is uit God geboren” (1 Joh. 4:7).

5. “Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld” (1 Joh. 5:4).

6. “Wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem” (1 Joh. 5:18).

Zullen wij wat dieper ingaan op deze duidelijke trekken die ons een beeld geven van de wedergeboren christen, en van de natuur die hij krijgt als hij een kind van God geworden is?

1. Hij zondigt niet

Eén van de allereerste dingen die moeten gebeuren als iemand wedergeboren wordt, is dat hij onmiddellijk een totaal andere houding ten opzichte van de zonde krijgt. Er staat niet dat hij niet struikelt of verkeerd doet. En ook staat er niet dat hij niet meer verzocht kan worden.

Hij breekt met de zonde als gewoonte. Hij gaat zichzelf zien zoals God hem ziet en begint in opstand te komen tegen zijn oude levenswijze. Hij gaat aan de kant van God staan en zijn verlangen en doel zijn nu om vrij te zijn van de heerschappij van de zonde en een leven te leven dat aangenaam is voor God.

Vanaf de dagen van Adam is er bij de mens de neiging geweest een ander de schuld te geven van iets dat hijzelf heeft gedaan. Adam gaf de schuld aan Eva en op haar beurt gaf zij de schuld aan de duivel. Toen koning Saul God niet gehoorzaamde in zijn strijd tegen Amalek, gaf hij het volk de schuld (1 Sam. 15:15).

De slechte koning Achab probeert de profeet Elia verantwoordelijk te stellen voor het oordeel dat over Israël was gekomen (1 Kon. 18:17). Steeds weer opnieuw komt deze lafhartige trek van de menselijke natuur in de bijbel naar

voren en dit komen we ook tegen in ons dagelijks leven. Ook vandaag geeft men de schuld aan andere mensen of aan de levensomstandigheden, ja feitelijk aan alles en iedereen, maar men wijt het niet aan de eigen zondigheid.

De wedergeboren mens daarentegen onderwerpt zijn daden en gedachten aan het licht van Gods Woord, en terwijl hij zijn eigen zondigheid belijdt, zoekt hij er voortdurend naar dat zijn leven aanvaardbaar zal zijn voor God.

Mensen zijn ook erg geneigd tot zelfvoldaanheid. Ze stellen zelf hun maatstaf van gerechtigheid op, die niet al te hoge eisen aan hen stelt, maar die dan ook niets te maken heeft met Gods standaard die in de Schrift geopenbaard wordt. En daarbij zijn ze best tevreden.

Ik heb bijvoorbeeld een man gekend die altijd bang was dat ik met hem over zijn ziel zou spreken. Eerlijk zaken doen was zijn eigen goede levensstandaard en hij zei altijd tegen me: “Ik ben niemand iets schuldig en betaal altijd alles wat ik koop.” Ik antwoordde dan steevast: “Als je dat niet zou doen, zou je de gevangenis verdienen” en ik probeerde hem te laten zien dat hij Christus nodig had.

Toen de Here Jezus op aarde was, waren daar de schriftgeleerden en de Farizeeën, die hun eigen standaard van een goed leven hadden opgebouwd. Maar de Here waarschuwde Zijn discipelen: “Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die van de schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan” (Mat. 5:20).

De wedergeboren mens is nooit met zichzelf tevreden. Hij weet dat het Gods bedoeling is om hem aan Christus gelijkvormig te maken en hij weet dat hij dit heerlijke doel nooit ten volle bereiken kan, voordat hij met David kan zeggen: “Maar wat mij betreft, ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen; ik zal verzadigd worden met Uw gelijkenis als ik zal opwaken” (Ps. 17:15 S.V.). Tot dat ogenblik is de zonde iets dat we moeten haten, vrezen, ontwijken en waartegen we ons moeten teweer stellen. Intussen mogen we dag aan dag de genade van de Here Jezus ondervinden, die redt van de schuld en de macht van de zonde.

2. Hij gelooft dat Jezus de Christus is

Dit is meer dan een verstandelijke aanvaarding van wat de bijbel zegt over de Here Jezus Christus. In veel kerken vertellen de predikers over het leven en onderricht van de Here Jezus en zij vragen hun toehoorders te proberen Hem na te volgen. Dit is echter niet het christelijk evangelie. De wedergeboren mens weet door het getuigenis van de Heilige Geest dat Jezus aan het kruis voor hem stierf in zijn plaats. Dat Hij verwond werd om onze overtredingen (Jes. 53:5). Hij weet ook dat Hij is begraven en op de derde dag is opgewekt naar de Schriften (1 Cor. 15:4), en dat Hij tenslotte Zich gezet heeft aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:3). Hij weet, in Hem woont al de volheid

van de Godheid lichamenlijk, en hij is volmaakt in Hem (Col. 2:9,10).

Hij leeft in het licht van het feit dat alle dingen die hij niet van zichzelf kan doen, door Christus in hem gewerkt kunnen worden door Zijn inwonende Geest. In Filippenzen 3 laat de apostel Paulus zien hoe deze nieuwe natuur in zijn geval werkt. In vers 5 en 6 maakt hij een lijst van al die dingen waarin hij voor zijn bekering zijn vertrouwen stelde, en dan verklaart hij in vers 7: “Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht.” En in vers 8 zegt hij dat zijn hele levensdoel nu is “dat ik Christus moge winnen”.

Zoals het voor een vogel natuurlijk is om te vliegen, omdat het een vogel is, zo is het natuurlijk voor de wedergeboren christen om te zien dat in al zijn nood door de Here Jezus voorzien is. Hij leeft door op Jezus te zien (Hebr. 12:2).

3. Hij doet de rechtvaardigheid

Dit is meer dan “hij zondigt niet”, en betekent dat de wedergeboren mens iemand is die apart gezet is om de doeleinden van God hier op aarde te vervullen.

De Here Jezus kwam in deze wereld met een duidelijk doel voor ogen. “Die Mij gezonden heeft”, zei Hij, “is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt” (Joh. 8:29). Een aanhaling van een Psalm in de brief aan de Hebreëen zegt het op deze manier: “Zie hier ben Ik – in de boekrol staat van Mij geschreven – om Uw wil o God, te doen” (Hebr. 10:7).

Dit “doen van rechtvaardigheid” is de wil en het werk van God hier op aarde vervullen. Velen zien dit niet. Zij denken dat heiligheid niets anders is dan het mijden van bepaalde verkeerde daden en houdingen. Maar het is veel meer dan dat. Het is de erkenning dat wij van nu af aan niet van onszelf zijn, maar voor God apart gezet om Zijn wil in en door ons te doen.

Nadat Hij uit de dood was verrezen, vertelde de Here Jezus aan Zijn discipelen: “Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u” (Joh. 20:21). Johannes denkt aan deze uitspraak als hij schrijft: “Gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld” (1 Joh. 4:17). De Zoon van God leeft als vanzelfsprekend om Zijn Vader te verheerlijken en Zijn wil te doen. De mens die wedergeboren is, zal vanzelfsprekend, omdat hij een kind van God is, op dezelfde wijze zoeken te leven. Gods wil doen wordt zijn levensdoel. U begint er iets van te zien hoe geweldig het is om een christen te zijn, als u gaat beseffen dat God voor elk van ons iets heeft klaargelegd, waarin wij Hem hier kunnen verheerlijken, en wat geen ander kan doen. Er zijn maar zo weinigen van degenen die de bijbel lezen, die ooit iets van dit grote vers schijnen te hebben gezien: “Want Zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” (Ef. 2:10).

Voordat we bekeerd waren “wendden wij ons ieder naar zijn eigen weg” (Jes. 53:6). Door dit te doen, volgden wij slechts instincten van onze natuur als zonen van Adam. Toen wij uit God werden geboren, wendden we ons even vanzelfsprekend tot het stellen “van uw lichamen tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer ... opdat gij moogt onderkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene” (Rom. 12:1,2). Dit is doen van rechtvaardigheid.

4. Hij heeft lief

Omdat het Gods natuur is om lief te hebben en zich op te offeren voor en te geven aan diegenen die Hij liefheeft, is het gemakkelijk te zien dat liefde ook iets vanzelfsprekends zal zijn voor Zijn kinderen. Zij zullen God in de eerste plaats liefhebben, die zoveel voor hen heeft gedaan. “Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft” (1 Joh. 4:19). “Omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is” (Rom. 5:5).

Het is niet zonder meer de aanvaarding van de waarheid, die een mens tot christen maakt, het is “de liefde tot de waarheid” (2 Thes. 2:10). Er zijn velen die geloven dat het evangelie waar is, maar die noch de Heiland die voor hen stierf, noch de Vader liefhebben, die Zijn eniggeboren Zoon gaf. Dit zijn geen christenen. De mens die wedergeboren is, heeft ook zijn medechristenen lief.

Om bisschop Ryle nog eens aan te halen: “Hij voelt dat zij met hem leden zijn van dezelfde familie, zijn broeders en zusters, kinderen van dezelfde Vader. Hij beseft dat ze medereizigers zijn, reizende langs dezelfde weg, beproefd door dezelfde moeilijkheden om spoedig met hem te rusten in hetzelfde eeuwige huis. Hij begrijpt hen en zij begrijpen hem. Hij en zij kunnen op vele manieren verschillend zijn – in rang, in ras, in positie, in rijkdom, maar wat doet het er toe? Zij zijn volgelingen van Jezus Christus. Ze zijn zonen en dochters van de Vader. Daarom kan het niet anders of hij heeft hen lief”.

Dieren zullen dat wat van henzelf is verdedigen, omdat het hun natuur is dit te doen. Hoeveel te meer dan zal iemand, die deel gekregen heeft aan een natuur die liefde is, zijn medechristenen liefhebben; en “niemand heeft grotere liefde dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden” (Joh. 15:13). Het is geen liefde die iets van anderen wil krijgen. Het is een liefde die geeft.

5. Hij overwint de wereld

Om dit deel van het christelijk leven te begrijpen, moeten we duidelijk zien wat de wereld is. Het gaat hier om het hele menselijke ras, dat deel van de bevolking van de wereld dat niet is wedergeboren. De apostel Paulus beschrijft de wereld op deze manier: “U, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop van deze wereld, overeenkomstig de overste van de macht van de lucht, van de geest, die

nu werkzaam is in de kinderen van de ongehoorzaamheid, trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten; en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen van de toorn” (Ef. 2: 1-3).

Satan is “de god van deze wereld” (2 Cor. 4:4); of zoals Johannes het zegt: “De gehele wereld ligt in het boze” (1 Joh. 5:19), en het Griekse woord betekent “liggen als een baby op de schoot van de moeder”.

De enige bezigheid van satan is om tegen de Here Jezus Christus te strijden en tegen allen die Hem toebehoren. Hij probeert hen af te trekken. Christenen worden daarom gewaarschuwd tegen “de listen van de duivel” (Ef. 6:2). Wanneer de duivel hierin niet slaagt, zal hij doen wat hij kan, om tegenspoed en vervolging te ontketenen. De Here Jezus, die dit voorzag, waarschuwt ons: “in de wereld zult gij verdrukking hebben”, en Hij voegt er dan tot onze bemoediging aan toe: “Maar hebt goede moed; want Ik heb de wereld overwonnen” (Joh. 16:33). Omdat Hij door Zijn Geest in ons woont, overwinnen ook wij de wereld, of deze nu tot ons komt in een verblindende verzoeking of in hevige tegenstand. Zoals een vogel door de lucht vliegt omdat het zijn natuur is om te vliegen, zo kan de wedergeboren mens boven de meningen, de moeilijkheden en de beproevingen van deze wereld leven.

Met het oog hierop schrijft Paulus aan de christenen te Rome: “Wordt niet gelijkvormig aan deze wereld; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken” (Rom. 12:2).

Veel belijdende christenen laten hun gedachten en levensinstelling zo door de ideeën van de wereld beheersen, dat anderen geen verschil meer zien tussen zulke belijdende christenen en ongelovigen.

De mens die wedergeboren is, voelt dat hij God moet zoeken te behagen, en dat hij niet alleen leeft om mensen te behagen, hij is een kind van God.

6. Hij bewaart zichzelf

De betekenis van het Griekse woord dat met “bewaart” vertaald is, is in de eerste plaats “zorgvuldig bewaken”. God bedoelde geen machines toen Hij mensen maakte. Men kan machines maken die veel wonderlijke dingen kunnen doen, maar ze kunnen niet zelf denken. U kunt een machine niet tot vriend maken. Valse christelijke leringen brengen de mensen ertoe de verantwoordelijkheid voor hun geestelijk leven op iemand anders te leggen – een priester of een kerk.

De mens die wederom geboren is, neemt verantwoordelijkheid voor zijn eigen leven in gemeenschap met God. Paulus drukt het in deze woorden uit: “Blijft uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt” (Fil. 2:12, 13).

Het volk Israël maakte een vergissing die hen tot voortdurend terugvallen

bracht als natie, toen ze de beslissing namen dat Mozes hun tussenpersoon bij God zou zijn, omdat ze bevreesd waren om het zelf te doen. “En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, dan zullen wij horen; maar God spreke niet met ons, opdat wij niet sterven” (Ex. 20:19). Wat is de ervaring van een mens die wedergeboren is anders! De belofte die in de brief aan de Hebreëen aangehaald wordt, is voor hem: “Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen van de kleinste tot de grootste onder hen” (Hebr. 8:10,11). In de ogen van God is hij echt een mens geworden en geniet hij de grote eer en het voorrecht om God te kennen en met Hem te wandelen met de waardigheid van Zijn kind. Hij leeft niet langer als een slaaf. Zijn Heiland heeft de heerschappij van de zonde verbroken en de wereld overwonnen. Daarom kan hij rustig, ernstig en waakzaam, in zijn eigen hart en leven de wetten van zijn nieuwe leven toepassen. Elk dier is toegerust voor de omgeving waarin het moet leven, dikwijls tot in details. Ieder mens die wedergeboren is, heeft de inwoning van God de Heilige Geest (Ef. 1:13). Deze legt het nieuwe leven in hem dat hem in Christus wordt gegeven. Dat nieuwe leven is het leven van God zelf.

Als de christen leert met God te leven en zichzelf te “bewaren”, zal de boze, hoewel hij het zal proberen, hem niet kunnen aanraken. Als het schaap behoedzaam bij de Herder blijft en naar Hem ziet als Hij voor hem uit gaat (Joh. 10:4), kan de wolf hem niet grijpen. “Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de Herder en Hoeder van uw zielen” (1 Pet. 2:25).

wordt vervolgd